

Nieuws van Woonzorg Nederland Ledenvereniging

Belastingservice

Voor 1 april 2014 moet uw belastingaangifte over 2013 bij de Belastingdienst zijn. De belastingservice aan huis kan u helpen om het wat makkelijker te maken. Misschien krijgt u zelfs wel geld terug. Omdat u ouder dan 65 bent bijvoorbeeld. Het is altijd verstandig om aangifte te doen of ten minste één keer te laten uitrekenen of u recht heeft op belastingteruggave. Een standaardaangifte mét huisbezoek kost voor u als lid € 70,- (normaal € 95,-). Maar de belastingservice kan de aangifte ook per mail of post voor u afhandelen. Dat kost € 50,- (in plaats van € 65,-). In alle gevallen is de opgave voor uw (fiscale) partner gratis inbegrepen. Als u wilt dat een adviseur bij u thuis komt, vraag dit dan vóór 1 februari aan via 0900 41 42 434 (€ 0,10 per

minuut). Aanvragen die ná 1 februari binnenkomen, kunnen alleen per post of e-mail worden behandeld. Als u zelf uitstel aanvraagt bij de Belastingdienst (gratis telefoonnummer 0800 05 43), kunt u wel een afspraak voor een huisbezoek maken. Dat wordt dan ná 1 april. Kijk op www.woonzorg ledenvereniging.nl/ belastingservice voor de voorwaarden en de checklist van alle documenten die nodig zijn bij uw aangifte.

Acute zorg

U heeft onverwacht extra steun nodig. Of uw partner moet ineens naar het ziekenhuis en u komt thuis handen tekort. Op dit soort momenten biedt Woonzorg Nederland Ledenvereniging acute zorg.

Wat?

Acute zorg is ondersteuning in de vorm van verzorging en/of verpleging, zo nodig in combinatie met huishoudelijke hulp. Als u onverwacht ondersteuning heeft bij een hulpbehoevende partner dan is dat ook mogelijk.

Hoelang?

Acute zorg wordt per situatie gegeven, gedurende maximaal 30 uur, verdeeld over maximaal vijf aaneengesloten etmalen. Per huishouden maximaal één keer per jaar bij dezelfde diagnose.

Voor wie?

Leden kunnen in een crisissituatie gratis acute zorg aanvragen. Bel voor aanvragen met de Zorgcentrale: 0900 88 33 (€ 0,10 p.m.).

“Van oude mensen, de dingen die blijven...: Zenden”

Jaap Dreves heet mij welkom. Zeer welkom mag ik wel zeggen. Stralend staat hij in de deur, hij pakt mijn hand met beide handen, en vertelt mij dat ik wel eerst koffie en een lekkere koek lust.

Hij groeide op in een warm gezin. Als er iets mis ging zei zijn vader: ‘nou eh, volgende keer beter’. Heel goedmoedelijk. En zijn moeder had net zo’n zacht karakter.

In de oorlog woonden wij in het Groninger land, mijn ouders, mijn zus en ik. Vlagtwedde. Vlakbij de Duitse grens. Met de kerstdagen gingen wij weleens naar Amsterdam naar kennissen en dan namen wij allemaal etenswaren mee, want wij hadden op het platteland tenminste nog eten.

Ze zagen u vast graag komen!

Jazeker. Dat was een hele speciale sfeer als je daar op dat plein binnen kwam. Zo van het platteland de stad in, dat was heel wat. Op een keer wilde een man ons wel helpen met die hele zware koffer. Maar hij begon hoe

langer hoe harder te lopen. En ik was een jaar of twaalf misschien en ik dacht: dit klopt niet. Ik ben achter hem aangegaan en ik heb hem die koffer afgenomen, want hij wilde er mee vandoor hè.

Wij werden in de trein ernaartoe zelfs een keer beschoten, dat waren Engelsen die probeerden de Duitsers te ontregelen.

Wat was u voor kind?

Niet heel bijzonder, denk ik. Vrolijk, dat wel. Maar ik had wel wat bekendheid daar op het platteland. Ik kon vroeger heel goed gooien. Kaaibakken. Dan werd er een soort straatsteen omhoog gezet. En daar werd een koperen cent opgelegd. En dan moest je die steen om proberen te mikken en dan kreeg je de cent. Daar was ik heel goed in. En onderweg naar school liepen we over de treinrails en dan probeerden we elkaar te raken. Ik kon zuiver gooien. En bekend werd ik toen ik een keer een vliegende vogel uit de lucht gooide. En ooit een keer een sneeuwbal in een schoorsteen. Dat had me een effect

gegeven in de kachel binnen. Die man kwam naar buiten stormen, met een laag as op het hoofd! (hij giert het uit) Ik zei: hij is die kant uit! Ha. Ja dat was wel mooi. Later werkte ik bij het PEB, bij de Groningse storingsploeg. Maar die ploeg werd opgeheven en had ik geen werk meer. Toen trof ik een oude politieman, gepensioneerd, en die zei: 'jongen, jij moet bij de politie gaan.' En ik zei resoluut: moet je eens horen, dat lijkt me niks. Achter andere mensen aanzitten, dat wil ik niet.

Terwijl u bewezen had dat u dat wel kon, met die koffer bij het station..

Ja! Haha, dat is zo. Hij hield ook vol dat ik moest komen en toen besloot ik: zolang ik niks heb, kom ik wel even langs. Opleidingschooltje gezien, koffie erbij, hij vroeg of het me al wat leek en ik zei: ik weet het niet. Maar ik ben er toch wel bij gegaan. Het was een noodsprong. Ik had niks anders. Houwing, dat was een Rijksrechercheur die zich verdienstelijk gemaakt had in de oorlog, werd commissaris van politie van Leeuwarden. Hij kwam naar die school toe, en toen zei meneer Kromkamp van de school tegen hem: die, die en die moet je hebben. Mij wees hij dus ook aan. Toen zat ik hier in Leeuwarden.

“Die koperen dozen, daar waren ze gek op”

Een Groninger in Leeuwarden.

An Englishman in New York.

Ja haha. Een beetje wel.

Bent u ooit nog weggegaan bij de politie?

Nee. Ik ben er als adjudant weggegaan, met pensioen. Achter mensen aangaan dat bleef ik niks vinden maar ik heb het wel gedaan. De psychologie ervan vond ik wel mooi. Als er ruzie was en ze mekaar aanvloegen, ook in huiselijke situaties, en je dan weg ging als ze mekaar weer in de armen sloten. Dat vond ik mooi. De Elfstedentocht begeleiden. Angsten uitgestaan! Straks zou die hele meute erdoorheen zakken. Dat moesten wij in goede banen leiden. Dat was wel wat.

Overal hangen foto's van kinderen en kleinkinderen.

Hoeveel kinderen heeft u?

We hadden er vijf. De oudste, Nico, is overleden in 2001 aan een hartinfarct. Een man van de archeologie. Hij reisde overal heen, tentoonstellingen inrichten. Toen is hij een weekend gaan sporten op Texel, maar dat deed hij anders nooit, sport en spel. Hij dacht dat hij geblesseerd was geraakt. Later belde hij dat hij zich ziek had gemeld omdat het erger was geworden en ik zei hem naar een dokter te gaan. Ach, gaat wel weer over zei hij. 's Nachts om half drie werden we gebeld door het ziekenhuis Westeinde in Den Haag. Uw zoon is binnen gebracht met een hartinfarct. Hij heeft het niet gehaald. En toen moest ik naar de vrouw toe om dat te vertellen.

Oh nee.

43 jaar oud.

Verschrikkelijk.

Ja. Het is niet natuurlijk. Een kind hoort de ouders te overleven. Zijn vriendin zien we nog steeds. Mijn vrouw is er nog niet overheen.

Nee, dat gaat niet weg.

Dat vergeet je nooit weer. Ik heb mijn bakkie (radiozendapparaat) jaren niet gebruikt, na zijn dood.

Nee. Wanneer is die interesse in morse en radio-grafische signalen ontstaan?